Sønderjylland

En frisindet Forening i Sønderborg. Umiddelbart efter Stiftelsen af en tyskfrisindet Forening i Haderslev, skriver „Mm.", er der ogsaa bleven stiftet en frisindet Forening i Sønderborg. Det skete Torsdag Aften den 19. Dec. Lærer J. Jørgensen, der er Medlem af Provinsstyrelsen for Fremskridtspartiet meddeler „Sonderburger Zeitung", at Oprettelsesmødet var besøgt over Forventning, og at Talerne fremhævede, man vilde ikke paa Forhaand tage Parti imod nogen Person eller Organisation, men søge ved Foredrag og Forhandling om offentlige Anliggender at udbrede frisindede Anskuelser. Endvidere vil man bidrage til at faa afgjort frisindede Repræsentater valgt ind i Parlamenterne.

Paa Mødet forhandledes ogsaa om det forestaaende Landdagsvalg.

„Schleswigsche Grenzpost" tilføjer gnavent:

Nu varer det maaske ikke længe, inden ogsaa Nationalliberale og Konservative danner Foreninger i Haderslev og Sønderborg Kredse, saa vilde Forvirringen være fuldstændig. Og Skylden vilde være de Frisindedes, fordi de har handlet efter Partiinteresse.

Vi tror, skriver nævnte Blad, at det statsunderstøttede Blad vilde have gjort rettere i at sige, Skylden var Dr. Hahns, — dette er nemlig utvivlsomt Sandheden. Som samlende Kraft er Dr. Han omtrent den daarligste Mand, Tyskerne kunde faa, hans Virksomhed har jo i de senere Aar mødt Modstand fra meget forskellige Sider inden for den tyske Lej.

Vandling. En rar Familiefader. For 3 Ugers Tid siden forsvandt en Gartner M. N. her fra Byen fra sit Hjem under Foregivende af, at han skulde besøge en syg Tante i Kolding. N. er godt kendt i Haderslev, da det var ham, som i sin Tid syngende førte rundt med Grøntsager, hvilket imidlertid blev ham forbudt.

Forinden han forlod sit Hjem, har han hos Forpagter Petersen her i Byen laant 50 Mk., og et andet Sted havde han ogsaa faaet Penge; derefter var han rejst til sine Forældre, og af dem fik han 100 Mk., som han foregav at skulle bruge til at betale en Hest med. Han havde skrevet Breve til sin Hustru, hvordan det gik med Tanten.

Kort før Jul, da hun skrev til ham, at han skulde komme hjem, da de ikke havde noget at leve af, vilde det sig, at det hele var Opspind; thi Brevet kom tilbage, da den omtalte Tante ikke fandtes i Kolding. Der er mest Sandsynlighed for, at han over Kolding er rejst til Amerika. Nu sidder den forladte Hustru med 6 Børn her i Byen. Efter Forlydende har hun alligevel haft en god Jul, da Beboerne her i Byen har forsynet hende og Børnene rigelig med Fødemidler.

„Mm."

Visby. Dødsfald. Søndag den 22. dec. døde i Kiel Pastor Gustav Seeger, som i 42 Aar har været Præst her i Sognet og for et Par Aar siden tog sin Afsked. Den afdøde var af udpræget tysk Sindelag, men forstod, rent personlig set, i den lange Aarrække, han boede her i Byen, at forskaffe sig Agtelse i alle Kredse som en retlinjet Personlighed, der altid respekterede Befolkningens politiske og kirkelige Anskuelser.

I de senere Aar var han ivrigt sysselsat med at granske Egnens historiske Fortid.

Haderslev. Julen er forløben stille. Gudstjenesterne i Byens Kirker var baade Juleaften og begge Juledage talrigt besøgt, skriver „Mm."

Vejret var af Vintervejr at være godt. Vel blæste der en stærk Storm Julenat og første Juledag til henimod Aften, men saa vidt vides uden at forvolde Skade. Anden Juledag var Blæsten stilnet af, og da det var Tørvejr hele Dagen, var der fuldt af Spadserende i Byen og nærmeste Omegn.

Ballum. Ballum Mejeri afholdt Lørdag den 21. Dec. sin aarlige Generalforsamling, der var meget stærkt besøgt. Det fremlagte Regnskab udviste, at der i Aarets Løb var indleveret 2,823,419 Pund Mælk og forarbejdet 106,643 Pund Smør. Gennemsnitsforbruget af Mælk til et Pund Smør havde været 26½ Pund. Smørret var solgt til en Gennemsnitspris af 135 Mk. 48 Penning pr. 100 Pund. Regnskabet balancerede med en Indtægt og Udgift af 176,087 Mark 84 Penning.

Et Forslag om Standsning af Mejeriets Drift om Søndagen medførte en livlig Drøftelse. Det viste sig imidlertid, at Standsningen vilde medføre saa mange Ulemper, at den for Øjeblikket ikke lod sig gennemføre. (Fl. Av.)

Højer. Brændt ihjel. (Fl. Av.) I. Sønnichsens Slagteri her i Byen hændte Torsdag den 26. Dec. en skrækkelig Ulykke. Benzolbeholderen sprang, da Svenden vilde tænde, og Svenden løb ud paa Gaden, brændende i høje Flammer. En Mand, som kom gaaende med sin Hustru, traf resolut Overfrakken af og kastede den over den ulykkelige, som styrtede til Jorden. Skønt det lykkedes at slukke Flammerne, blev den unge Mand, som var fra Saksen, dog saa slemt forbrændt, at han senere døde af sine Saar.

Als. Oens ældste Mand død. Mandag den 23 Dec. døde Aftægtsmand Jørgen Moldt i Helved, der vistnok var Oens ældste mandlige Indbygger. Han kunde den 5. Februar næste Aar have fejret 98 Aars Fødselsdag. Han var tidligere Bøver i Østerholm og arbejdede, til han var 74 Aar gammel. Nu boede han hos sin Svigersøn, Landbolsmand Iversen i Helved. Han var baade legemlig og åndelig rask til det sidste og formaaede at læse uden Briller.

En Julesalme.

Da Sønderjyden Hans Adolf Brorson i 1732 lod trykke et lille Hefte med syv Julesalmer og to Nytaarssalmer til Brug ved den danske Gudstjeneste i Tønder, var det i Sandhed en herlig Julegave, han skænkede den danske Menighed, og han vandt sig derved med fuld Ret Navnet Julens Salmedigter.

Blandt Julesalmerne maa vel nok Salmen om „Den yndigste Rose" betegnes som den i poetisk Henseende værdifuldeste og ogsaa fra Indholdets Side som i alt Fald en af de vægtigste. Vi skal i det følgende dvæle noget ved denne Salme.

Først dens smukke poetiske Form. Brorson har sit ejendommelige poetiske Sprog, der klæder hans Salmer i Skønhedsdragt. Hans Sprog er billedrig og yndefuld — ja netop yndefuld — den blide Skønhed, som man kalder Ynde, de bløde og smeltende Toner er karakteristiske for et Par Grupper af hans Salmer, nemlig hans Advents- og Julesalmer og Hjemlængselssalmer. Hans „Kampsalmer" og hans Omvendelsessalmer har derimod et væsentligt andet Præg.

Brorson holder af at bruge Ord som sød, liflig, yndig, hjertemild og saa videre, og han har en Mangfoldighed af Billeder fra Blomsternes Verden i sine Salmer, mens Kingo derimod stedse bruger Solen som Billede i sin Digtning, og Grundtvig maler vældige Naturmalerier i romantisk Stemning (se for Eksempel „I al sin Glans nu straaler Solen").

Salmen „Den yndigste Rose er funden" er et smukt Eksempel paa det bløde og stemningsfulde i Brorsons poetiske Form, hvad man snart vil overbevise sig om ved at gennemlæse Salmen. Der er i denne Salme ligesom en Efterklang af Højsangens Ord om den Elskede som en Rose i Saron. Brorson har da ogsaa over Salmen sat Ordene: „Jeg er en Rose i Saron", Højsangen, Kap. 2, Vers 1.

Men det er dog Salmens Indhold, vi særlig agter at dvæle ved. Det inderste Hjerteslag i Salmen er selvfølgelig Brorsons brændende Kærlighed til Frelseren, den, som i Salmens 2—3 sidste Vers har faaet et saa lødigt Udtryk. Det er denne Hjertets Hengivelse, som hos Brorson ligesom i det hele hos de bedste af det 18. Aarhundredes Pietister var saa fremtrædende et Træk. Kristendom var for dem ikke Antagelse af en Række Læresætninger, eller en Sum af gode Gerninger, men et levende personligt Hjerteforhold til Frelseren, saaledes at det inderste i Sjælen var grebet, og han var blevet for dem „den kostelige Perle", ved Siden af hvem al Verdens Tilfredsstillelser blegnede.

Brorsons Julesalmer faar derigennem deres eget Præg, forskelligt fra Luthers og Grundtvigs og Ingemanns. Men Luthers og de gamle danske Julesalmer, som Grundtvig har nyskabt, er Glædeshymner over Frelserens Komme til Jord og Guds Naades Frembrud, og mens Ingemann har de samme Toner, men i sin ejendommelige, barnlige Dragt med Engle og Lys, tindrede Barnesøjne og glade Klokketoner, saa er Juleglæden hos Brorson tillige Udtryk for den mere personlige Frelsesvished. Det er ikke alene Frelserens Komme til Verden, men hans Komme inde i mig, den enkelte Menneskesjæl, Brorson synger om. Det er den „Jul", som oprinder inde i Sjælen, naar denne har fundet sin Jesus, sin Herre og Konge, og helt har viet sig til ham, saa han er blevet den „yndigste Rose", mere skøn end alle Jordens Glimmerblomster.

Hermed følger to Ting. For det første den Sorgens Tone, som trods al Glæden klinger med i de fleste af Brorsons Julesalmer, nemlig Sorgen over, at den store Mængde slet ikke har Begreb om, hvad virkelig Juleglæde vil sige, da de ikke har taget imod Jesus som deres Frelser. Brorson lader sig ikke narre af den almindelige Folkeforlystelse, kan man vel gerne sige, som ved Juletide sættes i Gang, saa hele Landet ligger i Fest, mens Vinen skummer og Dansen gaar. Han ved fuldt vel, at alt dette er ikke kristelig Juleglæde. En Del af det er endda af ret hedensk Art, hvorfor han ogsaa i en af sine Salmer drager stærkt til Felts mod „den syndige Drik og Dans". En anden Del kan være uskyldig Fornøjelse, som kan oplive og vederkvæge Mennesker, der ellers træller i slidsomt Arbejde, men med Julen i kristelig Forstand har heller ikke dette noget at skaffe. Den store Mængde er efter Brorsons Opfattelse fremmed for Juleglæden.

Al Verden nu burde sig fryde
med Salmer mangfoldig udbryde,
men mangen har aldrig fornummen
at Rosen i Verden er kommen.

eller som det hedder i en anden af Salmerne:

Ak Jesus, ak, hvor gaar det til,
at dog saa faa betænke vil
den inderlige Kærlighed,
som drog dig til os arme ned. —

Denne Tone var, og maatte være, stærkt fremme i den gamle pietistiske Tid, da der var saa megen aandelig Død og saa megen upersonlig og tankeløs Vanekristendom. Men det er en Tone, som vil klinge gennem Guds Kirke til alle Tider. Menighedens Frydesang blandes stadig med „Graad og dybe Sukke" over de mange uomvendte Mennesker i Kristenheden og over de mange Millioner af Hedningesjæle, som Julebudet endnu ikke er bragt til.

Men denne „Sorg" maa ikke blive en ufrugtbar Jammerklage uden Haab, i saa Fald er den sygelig og vil ødelægge Julens Glæde, den maa tværtimod blive en fremaddrivende Kraft til Arbejde for Guds Riges Udbredelse. Saaledes blev den det da ogsaa for Brorson og de gamle Pietister, og det er det andet, som præger hans Salmer.

Ogsaa i Salmen „Den yndigste Rose" gør Brorson et Stykke „Missionsarbejde" for Herren og lukker herved op for noget af det dybeste i sin egen personlige Erfaring.

Han sætter Fingeren paa det ømme Sted og rammer dybt, naar han skal klare, hvad der er den værste Hindring for Mennesker, naar de skal blive levende Kristne. Det er endda ikke de udvortes Synder, hvor nedbrydende de end kan være. Nej, det er Hjertets Stolthed og Selvgodhed til at erkende sin Begrænsning og Afmagt.

Forhærdede Tidselgemytter,
saa stive som Torne og Støtter,
hvi holde I eder saa ranke,
I Stoltheds fordærvede Tanke.

Det er menneskelig Aandshovmod og filosofisk Hjernespind og tillige al anden Veltilfredshed med en selv, som holder saa mange fra Guds Rige. Mennesker tror endnu ved deres Tankebygninger og ved deres mægtige Kulturarbejde at kunne bygge „Babelstaarne", der kan naa helt op i Himlen. De mener at kunne undvære Gud.

Men er dette Hovedvanskeligheden, saa er der ikke andet Raad, der duer, end det, som Brorson giver, naar han føjer til:

Ak søger de nedrige Steder,
i Støvet for Frelseren græder,
da faar I vor Jesus i Tale,
thi Roserne vokser i Dale.

Det er den samme Tanke Brorson andetsteds giver Formen:

Naar Hjertet sidder mest beklemt,
da bliver Frydens Harpe stemt,
at den kan bedre klinge.
Og knuste Hjerter føler bedst,
hvad denne store Frydefest
for Glæde har at bringe.

De „knuste Hjerter", det er ikke Mennesker, som er knækkede til Døde, men Sjæle, hvis Hjerters Stolthed er brudt, saa Mennesket har lært at ydmyge sig og gaa ned i Dalene for der at finde Guds Frelse.

Brorson taler her af Erfaring. Han prøvede selv i sine unge Aar, da han studerede ved Universitetet, at komme ind i Tvivl og Anfægtelse, og der var en Tid, da den vedrørlige Videnskab og Filosofi havde det stærkeste Tag i ham, saa at det syntes tvivlsomt, om han i det hele skulde blive en Kirkens Tjener. Men under dette blev ogsaa hans Helbred nedbrudt, og han kom ind i en Krise, der først udløstes, da han drog tilbage til sin Barndomsegn i Sønderjylland og her under kærlig Vejledning og gennem Bøn og Selvprøvelse fandt Hvile i en levende Tro. Da kom han ned i Dalene og fandt her „den yndigste Rose". Derfor er hans Ord saa ubetingede. Han ved det af Erfaring, at de „nedrige" Steder, den ydmyges Plads, er det Sted, hvor Frelseren vil komme Sjælen i Møde.

Og har man først der haft et Møde med Frelseren og givet ham sit Ja, da fødes den fulde Glæde i Sjælen, saa man jublende kan udbryde:

Lad Verden mig alting betage,
lad Tornene rive og nage,
lad Hjertet kun daane og briste,
min Rose jeg aldrig vil miste.

Ordet „vil" betegner her ikke blot en Villie i Sjælen til altid at holde Frelseren fast, men det betegner ogsaa hvad der vil ske; jeg vil aldrig komme til at miste denne Skat, den er i dobbelt Betydning blevet umistelig.

Saaledes har da Salmedigteren søgt at hjælpe andre til den sande Juleglæde ved at fortælle, hvorledes han selv fandt Frelsen. Og mer kan vel egentlig det ene Menneske ikke gøre for det andet. Man kan pege paa Vejen og sige: „Der skal I frem"; men faa Folk til at vandre den, det staar ikke i menneskelig Magt; her maa højere Kræfter til. Men det forunderligt store er, at disse højere Kræfter ofte netop bruger et Menneske-Vidnesbyrd som Middel til at føre Mennesker frem. Og Brorson har utvivlsomt gennem de forløbne Aar ved sine Salmer hjulpet mange ned i Ydmyghedens Dal, hvor de fandt „Verdens yndigste Rose".

Broder Justus i „Tiden".

Fra Gustav Johannsens Hjem.

Datteren fortæller.

Den københavnske Blad „Nationaltidende" har i Aar paa ny udsendt til Jul Bogen „Mit Hjem", indeholdende en Række kendte Mænds og Kvinders Skildring af deres Barndomshjem. Vi gengiver efter „Mm." en Del af det Bidrag, Fru Martha Ottosen, Gustav Johannsens Datter, har sendt:

Hvor lyst laa ikke Livet for de to unge Mennesker, da de i Januar 1862 drog ind i deres første Hjem. Ude paa Landet i en skøn og frugtbar Egn skulde Far røgte sin tredelige Lærergerning, mens Mor passede sit Hus og sin Have. Knap to Aar senere sad de inde i Flensborg i en lille Lejlighed, der ikke engang kunde rumme alle deres Møbler. Far var uden Erhverv, og Mor ventede sit første Barn.

Men den Kærlighed til Fædrelandet, den Ild, der brændte i deres Hjerter, den slukkedes ikke i Modgangens Stund. Og som Tiden gik, og Magthaverne i Landet forfulgte Far, fordi han ikke rolig kunde finde sig til Rette under de nye Forhold, men altid maatte virke og arbejde for sit Land og sit Folk, lærte han ret sin Hustrus tapre og troskabsfulde Hjerte at kende. — Baade Fars og Mors Barndomsmaal var plattysk, — Far var blandt de første danske Konfirmander i Træaa Sogn —, men fra den Dag, de blev gift, har de talt Dansk i deres Hjem, baade med Børn og Tyende. Selvfølgelig var Sproget ikke frit for Germanismer, og Udtalen tidt ret afvigende fra Rigssproget, især for Mors Vedkommende, thi Far havde jo lært Dansk i Skolens sidste Aar og paa Seminariet. Men den faste Villie og det udprægede sproglige Nærmme, Mor var i Besiddelse af, hjalp hende over alle Skær. Hendes Lærelyst og hurtigere Opfattelsesevne og hendes glimrende Hukommelse har været os Børn til ubeskrivelig Gavn og Glæde. Alle de Vers, hun kunde, og alle de Historier!

Jeg husker fra min tidligste Barndom, under den fransk-tyske Krig, at hun fremsagde et Digt om den døende Zuav, den lille franske Soldat, der var faldet for Tyskernes Kugler. Naar hun kom til det Sted i Digtet, der skildrer den ensomme Mand, der ligger blandt lutter døde, Natten sænker sig over ham, og Livet rinder sagte ud med hans Blod, da græd jeg, som kun et Barn kan græde. Al den Sorg, Preussernes Magtbegær dog havde voldt os Danske og det franske Folk, som vi holdt saa meget af. Deres Kejser havde jo skaffet os § 5.

Og mere Sorg voldte Preusserne os i Tidens Løb, de trængte ind i vort Hjem, gennemrodede Fars Skrivebord, idømte ham Pengebøder, ja, de satte ham endog i Fængsel til sidst.

Den standende Strid prægede vort Hjem, og dog herskede i dette Hjem en fuldkommen Harmoni, fordi Far og Mor altid var enige om, at de bedste Kræfter skulde bruges i Fædrelandets Tjeneste. Siden, da jeg blev voksen, har jeg lært at beundre Mor. Hun var af en velhavende Storbondeslægt, var vant til at have det godt og rigeligt, og hun havde bragt sin Mand en ret stor Medgift. De politiske Forhold var Skyld i, at hun i mange Aar har maattet slide i det som en Arbejderhustru, selv staa ved Vaskeballien, sjælden har faaet Tid til at klæde sig om efter Middag og gaa ud at spadsere. Og dog har hun kunnet være med i sin Mands Arbejde med Lyst og Mod. Hjemmet var Fars Fristed, hans Tilflugt efter Dagens Arbejde. Hos sin Hustru hentede han Styrke og Tillid til sig selv, den Tillid en Politiker ikke kan undvære.

En bedre Hustru end Mor har været, kan ikke findes.

Og skønt hun saaledes var alt for sin Mand, hans Hustru, hans Ven og hans Mor, kan jeg godt sige — hun behandlede ham som et Barn, naar hun pakkede hans Koffert til Berlin —, fik hun endda Tid til at skabe et lyst og lykkeligt Hjem for sine 7 Børn.

Vi syntes jo nok, at der var mere festligt i Hjemmet, naar Far var iblandt os. Han lyste som Solen over os alle. Naar han fortalte, hang vore Øjne ved hans Læber, han sang med os, og som han kunde le. Taarerne trillede ham ned ad Kinderne til sidst.

Mit Barndomshjem i Flensborg var et Paradis, og Byens maleriske Skønhed bidrog ikke lidt dertil.

Jeg vil ikke her komme ind paa Enkeltheder. I mine to Bøger „Ruths Far" og „Grete og hendes Søskende" er der fortalt saa meget, at jeg frygter for at gentage mig selv.

Men der er andre Toner, som klinger sammen med Hjemmets Melodi og i mit Øre lyder som en smuk Sang. Det er Vennernes Stemmer i vort Hus; alle disse troskabsfulde danske Mænd, kendte og ukendte, der hver Dag gik ud og ind hos Far, hilste venligt paa Mor og kærtegnede os Børn. Og saa Flensborgs sukkende Vande, Marieskovens stolte Træers Susen og Lærkesangen over de vide Marker. — — —

Af de 7 Børn, som var deres Fars Glæde, døde 3 i en ung Alder, og Forældrene sørgede dybt. I nogle Aar var der Stilhed i Hjemmet. Men da min yngste Søster, Ingeborg, voksede til, vendte Liv og Glæde tilbage. Hun, der er saa meget yngre end vi andre, har været Solstraalen i Hjemmet paa Margretes Minde. Her fandt Far og Mor Fred, her levede de halvvejs paa Landet, lykkelige og tilfredse, under bedre Kaar. Her kunde de ogsaa modtage alle de Mænd og Kvinder fra Kongeriget, der kom for et hilse paa Rigsdagsmanden. Mangen Sommeraften har vi sidet i Mosekulstykket nede i Haven og hørt Far udtale sit lyse Haab for det Folk og det Land, som han elskede, til Mariekirkens 12 dybe Klokkeslag mindede os om, at Natten var inde, og det var Tid til at skilles fra de kære Gæster. For der var jo ikke Plads i Hjemmet til at huse dem, og det var Far tidt ked af. En enkelt Gang hændte det dog, at vi havde en liggende Gæst. Naar gamle Kryger i sine sidste Aar kom til Flensborg paa Gennemrejse til Berlin, blev der redt en Feltseng til ham oppe i „Salen", en Stue, der ellers stod til Stads og kun blev benyttet i Julen.

Paa Margretes Minde har Rigsarkivar A. D. Jørgensen sovet i Biblioteksværelset en Nat, og Far mente, han maatte vel hvile godt imellem alle hans kære Bøger.

Men blandt Gæsterne var der en, den unge Venstremand Johan Ottosen, som blev knyttet til Margretes Minde med stærkere Baand. Han kom og vandt alles Hjerter, skønt han tog en af Husets Døtre med sig til Kongeriget. De var Hjemmets Gæster hver Sommer, naar Mors mange Roser stod i deres fejreste Pragt, og efter nogle Aars Forløb bar Far med lysende Øjne sit første Barnebarn, den lille Gustav paa sin Arm ind i Hjemmets Have. — — Johan Ottosen er gaaet bort kort efter Fars Død, kun min ældste Søster er tilbage i Hjemmet, og der er stille paa Margretes Minde, hvor min gamle Mor gaar ene i sin Have og mindes den Tid, da Liv og Sang og Latter bruste om hende, og Far selv var den gladeste af alle.

Kvitteringer.

Japanmissionen.

Før kvitteret se Kbl. Nr. 3,	$ 2133.25
Sayville, Wis., fra de unge i St. Johannes Mgh. til Gælden paa Kirken	22.00
Cushing, Wis., den danske Søndagsskole	1.40
Kenmare, N. Dak. til Ejendommen i Hida, Japan Jens Dixon	40.00
N. Dakotas Kreds. Hedningemissionsf. til Ejendommen i Hida, Japan	100.00
Rutlton, Minn., Ludvig Hansen, Vig Olsen, Marie Olsen hv. 25c,	.75
Evan, Minn., Lars Camp	1.00
Oregon, Wis., Mr. og Mrs. H. J. Jensen	1.00
Sandtie, N. Dak., en ubekendt	2.00
Sioux City, Iowa, Miss Ellen Rømer	1.00
Blair, Nebr., en unævnt	5.00
St Paul, Nebr., N. J. Johnson og Hustru	2.00
Tilsammen	$2309.40

Indianermissionen.

Før kvitteret se Kbl. Nr. 3	$ 1480.33
Beresford, S. Dak., F. W. Larsen	5.00
N. Dakota Kreds' Hedningemissionsforening	50.00
Oregon, Wis., Mr. og Mrs. H. J. Jensen	1.00
Camp Douglas, Wis., Lars Andersen	2.00
Poy Sippi, Wis., Søndagsskolens Offer ved Juletræet	9.50
Kevisville, Alta., Can. ved Børnenes Juletræ	2.35
Sioux City, Ia., Miss Ellen Rømer	1.00
Blair, Nebr., en unævnt	5.00
Albert Mørk	5.00
St Paul, Nebr., N. J. Johnson og Hustru	2.00
Tilsammen	$1563.18

Indremissionen.

Før kvitteret, se Kbl. Nr. 3	$2394.50
Beresford, S. Dak., F. W. Larsen	5.00
Sandtie, N. Dak., en ubekendt	2.00
Tilsammen	$2401.50

Mormonmissionen.

Før kvitteret, se Kbl. Nr. 3	$ 795.75
Beresford, S. Dak., F. W. Larsen	5.00
Dickson, Alta, Can., Mrs. J. Magnussen $1, Vivian Magnussen 20c	1.20
Sioux City, Iowa, Miss Ellen Rømer	1.00
Blair, Nebr., en unævnt	5.00
St. Paul, Nebr., N. J. Johnson og Hustru	2.00
Kenmare, N. Dak., Trinitatis Mgh (alle Mrs.) P. Kamp, L. Larsen, P. C. Nielsen, Marcussen, H. C. Hansen, H. J. Hansen, Andrew Petersen, J. J. Kildsig, Erik Mortensen, Lars Hansen, Hemming Hansen, Esler Petersen, S. P. Nielsen, Jens Andersen, Peter Hansen, B. C. Andersen, P. C. K. Petersen, Søren Paulsen, Lars Petersen, Peter Wibeck, Anton Nelson, Chris Lund, John Overgaard, Søren Jacobsen, Laust Jensen, P. Petersen, Niels Nielsen, Nels Nelson, Ove Simonsen, N. O. Nielsen, James Lawson, P. Frank Petersen, L. C. Hansen, N. P. Nielsen, Ivor Sørensen Christine Dixon, N. C. Nelson, H. C. Nielsen hv. $1, A. Krantz, J. C. Norin, L. P. Jensen, Pedersen, Ivor Jensen, L. C. Nelson, N. N. Jørgensen hv. 50c, S. K. Petersen 15c, Julius Camp $2	43.65
Tilsammen	$ 853.60

Skolekassen.

Før kvitteret, se Kbl. Nr. 3	$2089.20
Ruskin, Nebr., Jens Hansen	1.00
Bazile Mills, Nebr., H. Thaysen, Johannes Madsen, Aksel Andersen, Jens Back, Marius Andersen, Erik Bjerre, C Nielsen, Marius Nielsen, H. P. Jørgensen, Jens Jensen, August Johnsen, John Nielsen, Jep Larsen, Louis Larsen, Albert S. Jensen, hv. 50c, P. Nyegaard $2.50, Mads Jensen, A. G. Johnsen, hv. $1, Fred Sørensen $1.50	13.50
Evan, Minn., Lars Camp	1.00
Staplehurst, Neb., Martha Hansen, Marie Hansen, Andrew Carr, John Mumm hv. $1, H. P. Hansen $3	7.00
Ferndale, Calif., Vor Frelsers Mgh., Martin Terkelsen, Walter Terkelsen, Mrs. C. Terkelsen, L. Terkelsen, Bothilda Terkelsen, Hans Christiansen, Maren Christiansen, Regine Hansen, John Hansen, Mrs. Anna Hansen, John Hansen, Hans Andersen, Helene Andersen, Christine Andersen, Anna Andersen, Kresten Jørgensen, John F. Hansen, Geo. Fredsen, Geo. Lund, Mary Lund J. N. Lund og Familie, Louis Hansen Annie Eriksen, Aksel Quist, Dora Jakobsen, Peter Jakobsen, Chris Jakobsen, Minnie Frey, Johanne Frey, Miss C. Petersen, Roland Rasmussen, Chris Christensen Jens Quist, B. H. Wolf, Peter Jensen, Mrs. E. Cress, Mrs. N. E. Tommi, Bert Bonnikson, Donald Bonnikson, Mary Bonnikson, A. Christiansen, Ernest Bonnikson, Chr. Terkelsen hv. 50c., Anton Christiansen, Louis Smith, Louis Miller, Mrs. Thom. Jacobsen og Familie hv. $3, P. Holst og Familie, H. M. Bonnikson og Familie hv. $2, P. H. Christensen, N. J. Jespersen og Familie hv. $2.50, P. J. Petersen og Familie $1.50, Hans Christensen og Familie, Theo. Rasmussen og Hustru, C. N. Kolbeck, A. Bonnikson, Chris Sørensen, H. Martensen, B. Christiansen, Henry Hansen og Hustru, Jørgen Christensen og Familie, J. C. Eriksen, Mrs. C. C. Jørgensen, Sonnik Christiansen og Hustru, O. M. Olsen og Hustru, John Hansen og Hustru, J. P. Lind og Hustru hv. $1, Peter og Harry Petersen $1, Pastor Nielsen og Hustru $2	62.00
Tilsammen	$2173.70

Jubilæumsgaven.

Før kvitteret, se Kbl. Nr. 3	$19190.16
Blair, Nebr., en unævnt	10.00
Tilsammen	$19200.16

Til Miura i Japan.

Før kvitteret, se Kbl. Nr. 3	$ 54.00
Jens Dixen, Kenmare, N. Dak	40.00
Tilsammen	$ 94.00

Dansk Kinamission:

Før kvitteret, se Kbl. Nr. 2	$ 36.75
Oregon, Wis., Mr. og Mrs. H. J. Jensen	1.00
Tilsammen	$ 37.75

Santhalmissionen:

Før kvitteret, se Kbl. Nr. 31 (1912)	$ 8.00
N. Dak. Kreds' Hedningemissionsforening	60.00
Blair, Nebr., en unævnt	5.00
Tilsammen	$ 73.00

Madagaskarmissionen:

N. Dak., Hedningemissionsforeningen	25.00

Sudanmissionen i Afrika.

Før kvitteret se Kbl. Nr. 39, 1912	18.75
N. Dak., Hedningemissionsforeningen	40.00
Tilsammen	58.75

Blair, Nebr., d. 16. Jan. 1913.

Otto Hansen,
Kas. f. den fore. d. ev.-luth. Kirke i Am.